

– Аз съм едно бедно момче, нищо лошо не съм вършил през живота си, а веднъж по тези места спасих дори живота на една принцеса, дъщерята на краля – властелин на дванайсет държави.

– Татко, познавам този глас! – възкликнала принцесата, – веднага го свали от дървото! Това е момчето, което ми спаси живота, татко. Искам да го зърна отново и веднъж да го целуна!

Тогава кралят се покатерил на дървото. С една ръка се държал за клоните, с другата развързвал въжетата. Спуснал се на земята с чувала и го отворил. Щом девойката съзряла момчето, хвърлила се на шията му. Двамата се прегърнали и заплакали. Видяла, че то няма очи, и рекла:

– Тате, каквото ще да става, но аз ще се омъжа за него. Искали са да го погубят, както и мен някога, и той е щял да умре, както и аз. Ние сме родени един за друг, татко! Склони, не разбивай сърцето ми!

– Ех – рекъл кралят, – щом е такава работата, бъди щастлива с това момче, скъпа моя дъще!

Младите се хванали за ръце, качили се в каретата и потеглили към кралския дворец.

На другия ден кралят разтръбил по цял свят вестта: „Всеки, който иска, да заповяда на сватбата на дъщеря ми!“ Определили деня на венчавката и всички велики крале се стекли при тях в уречения час. Но бащата на принцесата място не си намирал, измъчвал се, че мъж на дъщеря му ще стане едно нищо и никакво сляпо момче. Когато гостите се събрали, той изрекъл:

– Приятели мои, искам да ви разкажа историята за съдбата на моята дъщеря и на моя зет...

И той им разказал онова, що вече знаете от мен. Накрая завършил с думите: